

[Ellinger.]

ninger og maaske ikke gør op hver Dag, i alt Fald ikke, hvor han har været uden at faa Penge — og ingen ved jo heller, om hans Opgivelse deraf er rigtig. Det er en meget ubestemt Angivelse, hvorimod Forfaldsdagen er en bestemt Dag. Det forekommer mig mærkeligt, at man ikke i det danske Udkast følger de tre andre Lande, og jeg vil anbefale, at man gør det.

Endvidere har vi stillet et Ændringsforslag til § 5. I § 5 staar der, at naar det maa antages, at Forsikringstageren ved Forsikringens Tegning hverken vidste eller burde vide, at en af ham givne Oplysning var urigtig, saa hæfter Selskabet, som om en urigtig Oplysning ikke forelaa, men det tilføjes, at ved Skadesforsikring kan Selskabet dog ophæve Forsikringen med en Uges Varsel. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse burde udvides til ogsaa at gælde Syge- og Ulykkesforsikring, og naar vi i vort Ændringsforslag ikke har medtaget Ulykkesforsikring, ligger det egentlig i, at vi paa et vist Tidspunkt under Udvalgets Forhandlinger gik ud fra, at ikke alene Fler-tallet, men hele Udvalget gik med til, at Selskabet dog kunde opsigte Forsikringen med en Uges Varsel, naar der var kommet saadanne nye Momenter frem. Vi mener, at selv om man vil beskytte — og det har vi gjort i stor Stil — de svage, det vil sige de forsikrede, imod de stærke, nemlig Selskabet, saa kræver dog almindelig Retfærdigheds-sans, at man ogsaa yder Selskaberne, hvad der naturligt tilkommer dem, og ikke fratager dem deres Ret. Vi finder det ganske urimeligt, og det maa vist ethvert Menneske, i hvert Fald paa Tomandshaand, indrømme, at et Selskab skal være afskaaret fra at opsigte en Forsikring, naar der viser sig Risikomomenter, som man ikke havde noget Kendskab til, da Forsikringen blev tegnet, og for hvilke der derfor heller ikke er beregnet nogen Præmie. Hvis Bestemmelsen bliver staaende, som den nu staar, vil den meget let friste Folk til at fortie Sygdomme — man maa erindre, at Syge- saavel som Ulykkesforsikring tegnes uden foregaaende Lægeundersøgelse —, og Selskaberne kan blive tvunget til at paalægge alle forsikrede en Forhøjelse af Præmien, hvad der kommer til at gaa ud over dem, hvis Forsikringsforhold vedbliver at være de samme, som da de tegnede Forsikringen.

Det er mig ubegribeligt, at ikke hele Udvalget indstiller disse to Ændringsforslag til Vedtagelse, men højere end Udvalget staar jo det høje Ting, og jeg anbefaler det høje Ting at vedtage Ændringsforslagene.

Schovelin: Det er kun et enkelt Punkt, hvorom jeg vilde gøre nogle faa Bemærkninger, men Bemærkninger, som dog ikke er uden en vis principiel Rækkevidde. Jeg har gerne villet gøre dem i Tilknytning til det Ændringsforslag, der er stillet til § 37, men det er mindre selve Ændringsforslaget, jeg ønsker at gøre til Genstand for mine Bemærkninger, idet jeg meget godt kan anbefale at stemme for det, da det i hvert Tilfælde er en Forbedring af den Affattelse, § 37 nu har; det er selve Paragraffen, jeg tager Sigte paa. Jeg er af den maaske kætterske Mening, at naar man har betalt Præmie for efter et Ulykkestilfælde, Indtrædelse af Brand, eller hvad Skade det nu kan være, at opnaa en bestemt Sum, saa maa man ogsaa, naar denne Skadehændelse indtræder, have den til Præmien svarende Værdisum, lige saa vel som man, naar man har betalt en Vares Pris, da ogsaa maa have hele Varen. Det er efter min Formening forkert, at der kan ske Fradrag for Værdiforringelse paa Grund af Alder, Brug eller andre Omstændigheder. Jeg ved meget vel, hvorfor Bestemmelsen er indsat, idet man ligesom vil slaa en Bom for, at der skulde ske Assurancesvig eller fristes til Misbrug. Men dette er efter min Mening et Anliggende, som henhører under Straffeloven, og det er jo saa heldigt, at ogsaa Straffeloven i Øjeblikket behandles her i Tinget, saa at de Hensyn, der i saa Henseende bør tages, vil kunne tages ved Behandlingen af denne Sag. Det rigtige Princip er i mine Øjne dette, at hvad man har betalt Præmie for, skal man have ud-betalt, og det synes mig at være et godt og naturligt Princip. Det eneste Punkt, hvor jeg synes, der egentlig kunde være Trang til en ny Lovbestemmelse om Forsikringsaftaler, er netop dette: at komme bort fra den Regel, som man nu søger opretholdt i § 37. Ellers vil jeg gerne have Lov til i denne Sammenhæng ganske kort at bemærke, skønt det er en Bemærkning, der mere hører ind under tredie Behandling af Lovforslaget, at jeg og mange med mig har næret overmaade stor Tvivl om, hvorvidt man burde lovgive paa et Omraade, hvor der uimodsigeligt er en sund Praksis, hvor der har udviklet sig sædvaneretlige Regler. Hvor det er Tilfældet, synes det mig nemlig, at Lovgivningsmagten burde holde sine ofte kluntede Fingre borte fra det, der gaar godt. Gaar noget godt, saa lad det vedblive at gaa godt, og lad Lovgivningsmagten ikke blande sig i det. Disse Betænkeligheder er imidlertid i Løbet af Udvalgsbehandlingen, blevet fjernet ved